

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 577/2020
01.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Милорада Олуића, због два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Милорада Олуића - адвоката Горана Карадаревића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К-1620/18 од 02.09.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1233/19 од 22.01.2020. године, у седници већа одржаној дана 01.07.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милорада Олуића - адвоката Горана Карадаревића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К-1620/18 од 02.09.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1233/19 од 22.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К-1620/18 од 02.09.2019. године окривљени Милорад Олуић је оглашен кривим због извршења два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ, па су му за наведена кривична дела претходно утврђене појединачне казне и то за кривично дело учињено на штету малолетног оштећеног АА казна затвора у трајању од 2 године и 6 месеци, а за кривично дело учињено на штету малолетног оштећеног ББ казна затвора у трајању од 2 године и окривљени је затим осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године у коју му се урачунава време проведено у притвору који му је одређен решењем Основног суда у Новом Саду КПП-859/18 од 16.08.2018. године, а који му се рачуна од 15.08.2018. године, када је лишен слободе, па надаље.

Истом пресудом законски заступник малолетних оштећених АА и ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак. Окривљени је ослобођен накнаде судских трошкова и судског паушала и одређено је да исти падају на терет буџетских средстава.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1233/19 од 22.01.2020. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног Милорада Олуића и његовог браниоца, па је потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду К-1620/18 од 02.09.2019. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Милорада Олуића - адвокат Горан Карадаревић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање или да преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или га блаже казнити.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Наиме, бранилац окривљеног Милорада Олуића захтев за заштиту законитости подноси због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП која је општег карактера, при чему формално не означава ни једну повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП, али се из образложења захтева закључује да је исти поднет због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП. Ово, имајући у виду да бранилац истиче да је суд погрешно применио кривични закон када је окривљеног огласио кривим за два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ, обзиром да се у радњама окривљеног евентуално могу стећи само елементи кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. КЗ. По ставу браниоца, како кривично дело насиље у породици из члана 194. КЗ има последицу која у себи садржи трајан глагол - „угрожава“, за разлику од кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. КЗ које има последицу која у себи садржи тренутан глагол - „ко угрози“, дакле како се кривично дело насиље у породици из члана 194. КЗ може извршити само предузимањем више континуираних радњи од стране учиниоца, па како у конкретном случају у радњама окривљеног описаним у изреци пресуде за које је он правноснажно оглашен кривим не постоји континуитет и трајност, јер је окривљени радње према оштећенима предузео тачно одређеног дана и то дана 14.08.2018. године, то дакле радње окривљеног Милорада Олуића нису подобне да изазову последицу у виду трајне угрожености оштећених, већ само последицу у виду тренутне угрожености оштећених, при чему се у конкретном случају по ставу браниоца не ради о једној теже предузетој радњи према оштећенима која може да изазове трајно угрожавање.

Поред тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да је кривични закон погрешно примењен и из разлога јер како кривично дело насиље у породици из члана 194. КЗ спада у групу кривичних дела којима је заштитни објект брaк и породица, а не живот и тело појединца, те како је окривљени Милорад Олуић према

изреци пресуде предузео радњу према члановима своје породице и то према своја два малолетна сина - оштећенима АА и ББ, то је окривљени по ставу браниоца могао извршити и бити оглашен кривим само за једно, а никако за два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ, јер он има једну породицу, а не две.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Основни облик кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 94/2016 од 24.11.2016.године, са ступањем на снагу дана 01.06.2017. године) чини ко применом насиља, претњом да ће напасти на живот или тело, дрским или безобзирним понашањем угрожава спокојство, телесни интегритет или душевно стање члана своје породице. Тежи облик кривичног дела из става 3. члана 194. КЗ постоји ако је услед дела из става 1. и 2. овог члана наступила тешка телесна повреда или тешко нарушавање здравља или су учињена према малолетном лицу.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ, то, по налажењу Врховног касационог суда, из чињеничног описа кривичних дела утврђеног у изреци правноснажне пресуде јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног Милорада Олуића стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ извршена на штету малолетних оштећених АА и ББ, а за која кривична дела је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим, па су стога супротни наводи браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП оцењени као неосновани.

Наиме, иако стоји чињеница да се ради о трајном кривичном делу, имајући у виду да је последица кривичног дела насиље у породици из члана 194. КЗ опредељена трајним глаголским обликом као угрожавање спокојства, телесног интегритета или душевног стања члана своје породице, по налажењу овога суда, кривично дело насиље у породици из члана 194. КЗ може међутим постојати и онда када је радња извршења предузета само једном, дакле довољна је и једна радња извршења која је објективно подобра да доведе до угрожавања спокојства, телесног интегритета или душевног стања пасивног субјекта - оштећеног, односно до наступања забрањене последице, а што је овде управо случај, при чему у конкретном случају, а супротно наводима браниоца окривљеног, постоји континуитет насиља окривљеног Милорада Олуића према члановима своје породице, обзиром да из списка предмета, као и из побијаних пресуда, произилази да је окривљени већ два пута правноснажно осуђиван за кривично дело насиље у породици из члана 194. КЗ и то учињено према мајци малолетних оштећених, а којим догађајима су присуствовали и малолетни оштећени.

Поред тога, имајући у виду да кривично дело насиље у породици из члана 194. КЗ представља кривично дело које је управљено према личности, те имајући при томе у виду да из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци правноснажне

пресуде произилази да је у конкретном случају окривљени у два временски одвојена догађаја предузео одвојене радње извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ према два различита пасивна субјекта и то према своја два малолетна сина - оштећенима АА и ББ, а чији начин предузимања не указује на природно јединство дела, то се у конкретном случају, по оцени овога суда, не може радити о једном кривичном делу насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ како то неосновано у поднетом захтеву истиче бранилац окривљеног, већ о два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ, а како је суд правилно правно квалификовао радње окривљеног.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Милорада Олуића - адвоката Горана Карадаревића, то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

**Записничар-саветник,
Снежана Лазин, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић